

Arrest

nr. 209 465 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEMEYER
Cordoeaniersstraat 17
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder, mevrouw M. B. Op 15 mei 2018 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 18 mei 2018 ter kennis gebracht aan verzoekster. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2017 werd ingediend door:

*Naam: R. Voorna(a)m(en): N. A. Nationaliteit: Algerije Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: Oran
Identificatienummer in het Rijksregister (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) DE HAAN
+ Kinderen:*

G. A. Y. (RR: ...)

G. R. I. (RR: ...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder, de genaamde B. M. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. ,

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijs van ouderlijke toestemming van de vader van beide kinderen aan betrokkene. Echter ontbreekt elke toestemming aan referentiepersoon en is tevens niet aangetoond dat referentiepersoon het recht van bewaring heeft.*
- Bpost uittreksels met betaling pensioen referentiepersoon. Hoe dit pensioenbedrag is samengesteld, is echter niet duidelijk. Er werd geen pensioenfiche daartoe voorgelegd*
- Loonfiches van referentiepersoon haar tewerkstelling bij D(...) VZW*
- Vaststelling van woonst door Politie De Haan, op 17.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene met haar kinderen (G. A. Y. en G. R. I.) bij referentiepersoon woont op het adres (...) De Haan. Attest van het Ministerie van Justitie van Algerije te Oran opgesteld op 28.08.2017 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01.12.2006 als loontrekkende is ingeschreven. Dit attest bewijst dat betrokkene niet onvermogen was/is daar zij zelf tewerkgesteld was en zelfstandig inkomsten wist te verwerven in het land van herkomst of origine.*
- Attest van het Ministerie van Justitie van Algerije te Oran opgesteld op 09.09.2017 dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen bezit te Oran. Dit bewijst niet dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen bezit in andere steden of delen van het land.*

Attesten van het OCMW op naam van betrokkene en referentiepersoon waaruit moet blijken dat zij beiden niet ten laste vallen van de overheid, ontbreken.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene was sinds 01.12.2006 zelf tewerkgesteld, en beschikte bijgevolg zelf over een inkomen. De voorgelegde verzendingsbewijzen van geld van referentiepersoon aan betrokkene in Algerije doen hier geen afbreuk aan. Het is immers niet aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk op deze gelden aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien en die van haar kinderen, er blijkt aldus ook niet dat zij ten laste zou zijn van referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.11.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op één actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Tot slot voor wat betreft de huwelijksakte: verondersteld kan worden dat deze werd voorgelegd om aan te tonen dat referentiepersoon het vruchtgebruik heeft over eventuele onroerende goederen van haar gewezen echtgenoot. Echter werd niet aangetoond dat de voormalige echtgenoot de eigenaar was van de woning. Wel integendeel, uit het verslag van de vaststelling van woonst dd. 20.11.2017 blijkt dat referentiepersoon de woning huurt. Een huurcontract wordt evenwel niet voorgelegd, waardoor DVZ niet kan vaststellen of zij over voldoende huisvesting beschikt voor zichzelf om zich te laten vervoegen door betrokkene en haar twee kinderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Gelet betrokkene het ouderlijk gezag uitoefent over de beide kinderen, en de vader zijn kinderen aan haar heeft toevertrouwd, is het aangewezen dat de kinderen de moeder volgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, en zoals door de advocaat van de verzoekster werd bevestigd ter terechtzitting, blijkt dat de verzoekster op 20 juni 2018 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende en dat zij ingevolge de indiening van deze aanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 19 december 2018. De advocaat van verzoekster bevestigt ter zitting dat de aanvraag gebeurde in functie van dezelfde Belgische vrouw als de aanvraag die aanleiding gaf tot de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de verzoekster door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verweerder teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van de eerste aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsrecht te erkennen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De vernietiging van de op 15 mei 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoeksters aanvraag van 17 november 2017. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen. Overeenkomstig de artikelen 40 *juncto* 42, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 52,

§ 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient verweerder immers over de aanvraag van 20 juni 2018 te beslissen binnen een vervaltermijn van zes maanden en zal bij gebrek aan een beslissing binnen deze termijn, verzoekster in het bezit worden gesteld van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie. Er dient *in casu* dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor de eventuele nietigverklaring van de initiële weigeringsbeslissing geen bijkomend nut meer kan verschaffen en verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing, stelt de advocaat van de verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Er wordt derhalve niet aangetoond dat de verzoekster in de gegeven omstandigheden nog enig belang zou hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van 15 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN